

rozsudek jediný vydaný proti všem spoluvlastníkům. Poměr spoluvlastnický snese, by se každý ze spoluvlastníků zachoval jinak proti žalobě o rozdělení spoluvlastnictví, žaloba by ovšem měla úspěch jen, když by jí bylo vyhověno proti všem spoluvlastníkům. Rozsudky na rozdělení spoluvlastnictví k žalobě téhož spoluvlastníka vydané mohly by vésti k provedení exekuce podle § 352 ex. ř., aniž by tomu vadil předpis § 54 ex. ř. a ostatní zákonná ustanovení odvolacím soudem citovaná (§§ 133 a 352 ex. ř. a § 272 nesp. říz.). Nepokládá proto soud dovolací za správný právní názor odvolacího soudu, pro který tento soud žalobu zamítl.

Čís. 10889.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Od náhrady přiznané zaměstnanci pro bezdůvodné obohacení zaměstnavatelovo neplacenou prací přes čas, jest odpočítati, co zaměstnavatel zaplatil za zaměstnance na pojišťovacích příspěvcích, oznámiv mu předem a bez jeho odporu, že takto budou odměněny práce přes čas.

(Rozh. ze dne 20. června 1931, Rv I 898/30.)

Procesní soud první stolice přisoudil zaměstnanci proti zaměstnavateli za práci přes čas 1035 Kč. Odvolací soud k odvolání žalovaného přisoudil žalobci jen 717 Kč. Důvody: Jest zjištěno, že žalovaný řekl závozníkům, žalobci a H-ovi, když jim platil mzdy za první jízdy do lesa a oni se hlásili s hodinami přes čas, že za hodiny přes čas nebude nic platit, poněvadž za ně bude platiti celé nemocenské, pojišťovací, starobní a invalidní příspěvky, což oni mlčky přijali, a že takto za žalobce a místo žalobce, aniž mu to ze mzdy strhoval, — zaplatil žalované nemocenské pojišťovně za tu dobu, za kterou žalobce žádá zaplacení hodin přes čas, 318 Kč. Úmluva stran, jak prvním soudem byla zjištěna a jak odvolacím soudem toto zjištění bylo doplněno, jest nicotná podle § 879 obč. zák., a to nejen na straně žalobce, který zajisté, boje se o práci, musel na to přistoupiti jako sociálně slabší strana, nýbrž i na straně žalovaného, a nelze tudíž říci, že platí ujednání, že žalovaný nebude žalobci honorovati ony hodiny přes čas za to, že ony příspěvky na místo něho platí a nesráží mu je ze mzdy, takže zaplacením oněch 318 Kč není nijak vyrovnán nárok, a to zákonitý nárok na zaplacení hodin přes čas, o který by se žalovaný na úkor žalobce bezdůvodně obohatil; ze zjištěného ujednání nelze nijak souditi ani na to, že žalovaný ony příspěvky 318 Kč žalobci snad měl v úmyslu darovati, naopak neměl tento úmysl, nýbrž měl úmysl honorovati tím ony jízdy, tedy hodiny přes čas, jak ze zjištěného ujednání plyne. Avšak ekvivalent placením těch příspěvků na místě žalobce a za něho žalovaným placený není úplným ekvivalentem za hodiny přes čas, na jichž placení žalobce má nárok. Zkrácení žalobce a bezdůvodné obohacení následkem této ni-

cotné smlouvy jeví se tudíž takto: První soudce přisoudil z tohoto titulu žalobci 1.035 Kč. Od toho však jest odečísti oněch 318 Kč, takže žalovaný jest bezdůvodně obohacen jen o 717 Kč. Neodpovídalo by zajisté ani zákonu ani slušnosti, by jednak žalovaný neplatil přiměřeně hodiny přes čas, a na druhé straně, aby žalobce neplatil polovici příspěvků pojišťovacích a žalovaný, aby je platil za něho ze svého.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, odpočítav od náhrady přiznané žalobci z příčiny bezdůvodného obohacení žalovaného na úkor žalobcův částku 318 Kč, kterou žalovaný, jak bylo zjištěno, zaplatil za žalobce na pojišťovacích příspěvcích. Ze zjištěných skutečností, že žalovaný oznámil žalobci, když mu platil mzdu za prvé jízdy do lesa a když se žalobce hlásil o hodiny přes čas, že za tyto hodiny platiti nebude, poněvadž za ně bude platiti celé pojišťovací příspěvky, a že žalovaný toto jeho oznámení mlčky přijal, dospěl odvolací soud právem k úsudku, že žalovaný neměl v úmyslu, ony příspěvky 318 Kč žalobci snad darovati, nýbrž že jeho úmyslem bylo, honorovati takto hodiny přes čas, což bylo známo i žalobci. Dovolatelův poukaz na ustanovení § 164 zákona o sociálním pojištění ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. není případný, neboť tu nejde o strhování poloviny pojistného ze mzdy, nýbrž jen o posouzení, zdali se žalobci dostalo za jeho práce přiměřené úplaty a zdali a pokud byl v tomto směru žalovaným nespravedlivě zkrácen. (Rozhodnutí čís. 8717, 8818, 9817 a 10226 sb. n. s.).

Čís. 10890.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Nestačí pouhý podpis zmocněncův, třebas s dodatkem, vyjadřujícím zmocnění, není-li při něm zároveň vyjádřeno, za koho bylo podepsáno, není-li jméno (firma) zastoupeného ze směnky zjevna. Byl-li tímto způsobem podepsán výstavce, není vyhověno ani požadavku formální platnosti a celá směnka jest neplatna.

Podepíše-li za firmu prokurista, netřeba ještě zvláště vykazovati zmocnění, jež má na zřeteli § 102, druhý odstavec, směn. zák. K podpisu směnky za firmu nestačí však již pouhý podpis prokuristy, třebas s dodatkem p. p., nýbrž jest podepsati firemně.

(Rozh. ze dne 20. června 1931, Rv I 947/31.)

Na směnce, přijaté žalovaným, byl podepsán jako výstavce Erich S. s dodatkem p. p. (per procura), jako prvý indosant byl uveden opět Erich S., avšak bez dodatku. Erich S. podepsal směnku jako prokurista firmy B. Směnka byla S-em indosována na žalobce, jenž ji zažaloval proti ža-